

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 11 marca 2026 r.

WP-O.4131.6.2026

Wójt Gminy Szulborze Wielkie

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 oraz art. 92 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2025 r., poz. 1153, poz. 1436)

stwierdzam nieważność

zarządzenia nr 29/2025 Wójta Gminy Szulborze Wielkie z dnia 1 września 2025 r. *w sprawie zasad organizacji przez Gminę Szulborze Wielkie bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dzieci, młodzieży i uczniów do placówek oświatowych.*

Uzasadnienie

W dniu 1 września 2025 r. Wójt Gminy Szulborze Wielkie wydał zarządzenie nr 29/2025 *w sprawie zasad organizacji przez Gminę Szulborze Wielkie bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dzieci, młodzieży i uczniów do placówek oświatowych.*

Zarządzenie powyższe zostało doręczone Wojewodzie Mazowieckiemu, jako organowi nadzoru nad działalnością gminną, w dniu 11 lutego 2026 r. Jako podstawę prawną zarządzenia Wójt Gminy wskazał art. 30 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2025 r., poz. 1153) oraz art. 32 ust. 6, art. 39 ust. 4 oraz art. 39a ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. *Prawo oświatowe* (Dz. U. z 2025 r. poz. 1043).

Pismem z dnia 3 marca 2026 r. Wojewoda Mazowiecki zawiadomił Wójta Gminy Szulborze Wielkie o wszczęciu postępowania nadzorczego w sprawie stwierdzenia nieważności zarządzenia nr 29/2025.

W ocenie Wojewody Mazowieckiego zarządzenie nr 29/2025 istotnie narusza prawo i jest sprzeczne z prawem, zgodnie z argumentacją określoną poniżej.

W § 1 zarządzenia nr 29/2025 Wójt Gminy określił, co następuje: *Zorganizowanym bezpłatnym transportem i opieką w czasie przewozu, zwanym dalej dowozem, objęci są: dzieci, młodzież i uczniowie niepełnosprawni posiadający orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego lub o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych (ust. 1). Warunkiem objęcia dzieci, młodzieży i uczniów dowozem jest: 1) zamieszkiwanie na terenie Gminy Szulborze Wielkie; 2) złożenie wniosku o dowóz przez rodzica (opiekuna prawnego) (ust. 2). Wniosek o dowóz składa się do Ośrodka Pomocy Społecznej w Szulborzu Wielkim. (ust. 3). Do wniosku należy dołączyć: 1) kserokopię aktualnego orzeczenia poradni psychologiczno-pedagogicznej o potrzebie kształcenia specjalnego lub o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych dziecka; 2) kserokopię aktualnego orzeczenia o niepełnosprawności dziecka; 3) kserokopię prawomocnego postanowienia sądu, w przypadku opiekuna prawnego (ust. 4). W § 2 określono, że: Za organizację dowozu odpowiedzialny jest Ośrodek Pomocy Społecznej w Szulborzu Wielkim. Ponadto Wójt Gminy wskazał: Wykonanie zarządzenia powierza się Kierownikowi Ośrodka Pomocy Społecznej w Szulborzu Wielkim (§ 3). Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania (§ 4).*

Przywołany w podstawach prawnych zarządzenia nr 29/2025 art. 30 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153, z późn. zm.) określa rolę wójta jako organu wykonawczego gminy, polegającą na wykonywaniu uchwał rady gminy oraz zadań gminy określonych przepisami prawa (ust. 1), a także zadania wójta takie jak: przygotowywanie projektów uchwał, opracowywanie programów rozwoju, określanie sposobu wykonania uchwał, gospodarowanie mieniem komunalnym, wykonywanie budżetu, zatrudnianie i zwalnianie kierowników gminnych jednostek organizacyjnych (ust. 2 pkt 1-5).

Art. 32 ust. 6 Prawa oświatowego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1043, z późn. zm.) określa, że: *obowiązkiem gminy jest zapewnienie niepełnosprawnym dzieciom pięcioletnim i sześciioletnim oraz dzieciom objętym wychowaniem przedszkolnym na podstawie art. 31 ust. 2 bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej, innej formy wychowania przedszkolnego lub ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego. Natomiast art. 39 ust. 4 wskazuje, że: Obowiązkiem gminy jest: zapewnienie uczniom niepełnosprawnym, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 127, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją,*

z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym – także do najbliższej szkoły ponadpodstawowej, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym uczeń kończy 21. rok życia (pkt 1), zapewnienie dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 36 ust. 17, a także dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, do końca roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym kończą: a) 24. rok życia – w przypadku uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna, b) 25. rok życia – w przypadku uczestników zajęć rewalidacyjno-wychowawczych (pkt 2).

Z kolei art. 39a ust. 1 *Prawa oświatowego* wskazuje, że określone powyżej w art. 32 ust. 6 i art. 39 ust. 4 obowiązki gmina spełnia poprzez zorganizowanie bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dzieci, młodzieży i uczniów we własnym zakresie albo poprzez zwrot rodzicom kosztów przewozu dzieci, młodzieży i uczniów oraz rodziców.

Przytoczone powyżej unormowania prawne stanowią ramy zagadnienia, dotyczącego realizacji przez gminę obowiązku transportu i opieki dzieci niepełnosprawnych. Niewątpliwie brak ustawowego upoważnienia dla rady gminy do szczegółowego określenia tego zadania, stąd jego wykonanie pozostaje w gestii organu wykonawczego i jednostek mu podległych. Tym niemniej realizacja ta powinna zostać dokonana z poszanowaniem porządku prawnego, dotyczącego funkcjonowania organów gminy oraz zasad wydawania przez te organy aktów prawnych (normatywnych).

Tymczasem, w ocenie Wojewody Mazowieckiego jako organu nadzoru nad działalnością gminną, Wójt Gminy Szulborze Wielkie, wydając zarządzenie nr 29/2025 dokonał powtórzenia i modyfikacji unormowań ustawowych, wskazał Ośrodek Pomocy Społecznej do realizacji wyżej określonego zadania jeszcze przed dokonaniem odpowiedniej zmiany w Statucie Ośrodka Pomocy Społecznej, a także wprowadził normy powszechnie obowiązujące typowe dla aktu prawa miejscowego, w każdym z tych przypadków istotnie naruszając prawo. Poszczególne istotne naruszenia przedstawiają się w sposób następujący:

W § 1 ust. 1 zarządzenia nr 29/2025 Wójt Gminy określił krąg osób objętych bezpłatnym transportem gminnym. Tymczasem przytoczone powyżej art. 32 ust. 6 i art. 39 ust. 4 *Prawa oświatowego* określają już, jakie osoby są objęte obowiązkiem dowożenia i jakie przesłanki muszą spełnić. Oznacza to wkroczenie przez unormowania § 1 tego zarządzenia w zakres określony już na poziomie ustawowym, co stanowi oczywistą przesłankę istotnego

naruszenia prawa. Dodatkowo porównanie brzmienia wskazanych unormowań *Prawa oświatowego* i zarządzenia wskazuje na dokonanie przez Wójta Gminy modyfikacji tych przepisów ustawowych, w zakresie dotyczącym spełnienia warunków objęcia dowozem (posiadanie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego lub o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych – § 1 ust. 1 zarządzenia), o których to przesłankach nie ma mowy we wskazanych unormowaniach *Prawa oświatowego*. Podobne naruszenie prawa stanowi określenie w § 1 ust. 2 warunków objęcia dowozem (zamieszkiwanie na terenie gminy, złożenie wniosku) z uwagi na brak takich przesłanek we wskazanych artykułach *Prawa oświatowego*. Zarówno wkroczenie w zakres ustawowej materii, jak i modyfikacja unormowań ustawowych stanowi istotne naruszenie prawa.

Zarządzeniem 29/2025 Wójt Gminy wskazał Ośrodek Pomocy Społecznej w Szulborzu Wielkim jako podmiot odpowiedzialny za organizację dowozu (§ 2) oraz za przyjmowanie wniosków (§ 1 ust. 3), jak również określił dokumenty jakie należy dołączyć do wniosku (§ 1 ust. 4).

W ocenie Wojewody Mazowieckiego, jako organu nadzoru, powyższe unormowania stanowią istotne naruszenie prawa. Należy bowiem zauważyć, że art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. *o finansach publicznych* (Dz. U. z 2025 r. poz. 1483, z późn. zm.) normuje, że: *jednostka budżetowa działa na podstawie statutu określającego w szczególności jej nazwę, siedzibę i przedmiot działalności*. Niniejszy artykuł wprowadza obowiązek ujęcia w statucie jednostki budżetowej, do których zaliczają się również ośrodki pomocy społecznej, przedmiotu działalności jako elementu obligatoryjnego. Organem upoważnionym dla nadania statutu ośrodka pomocy społecznej jest rada gminy, zgodnie z brzmieniem art. 40 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy *o samorządzie gminnym*.

Podkreślić w tym miejscu należy, że w dniu wydania zarządzenia nr 29/2025 nie obowiązywały jeszcze unormowania Statutu Ośrodka Pomocy Społecznej w Szulborzu Wielkim, dotyczące realizacji przez ten Ośrodek zadania w postaci organizacji dowożenia dzieci, młodzieży i uczniów niepełnosprawnych. Zadanie to wprowadzono na mocy uchwały z dnia 12 września 2025 r., która weszła w życie w dniu 27 września 2025 r. Należy bowiem zauważyć, że w dniu 12 września 2025 r. Rada Gminy Szulborze Wielkie podjęła uchwałę nr 60/XIII/2025 w sprawie zmiany Statutu Ośrodka Pomocy Społecznej w Szulborzu Wielkim. Niniejszą uchwałą Rada Gminy wprowadziła zmiany w Statucie Ośrodka Pomocy Społecznej poprzez: dodanie w § 1 punktu 6 o treści: „ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe” oraz dodanie w § 7 ust. 1 punktu 27 w brzmieniu: „organizację dowożenia dzieci, młodzieży

i uczniów niepełnosprawnych do placówek oświatowych”. Wskazana uchwała, przyznająca temu ośrodkowi określone powyżej zadanie, zgodnie z brzmieniem § 3 weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego, to jest 27 września 2025 r.

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny prawa: *Statut określa co najmniej nazwę jednostki, jej siedzibę oraz przedmiot działania. Elementy te mają charakter obligatoryjny. Ich brak będzie skutkować nieważnością tak podjętej uchwały organu stanowiącego. Ponadto dopuszczenie możliwości powierzenia takiej jednostce do realizacji innych zadań, niewymienionych w statucie i w innym trybie niż zmiana statutu tej jednostki musi zostać uznane za działanie naruszające obowiązujący porządek prawny* (komentarz do art. 11 ustawy o finansach publicznych w: *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz*, pod red. Z. Ofiarskiego, Lex 2021).

Wreszcie, należy zauważyć, że unormowania § 1 zarządzenia nr 29/2025 posiadają charakter generalnie-abstrakcyjny oraz skierowany do powszechnego adresata, czyli na zewnątrz a nie do wewnątrz instytucji gminnych. Oznacza to tym samym spełnienie przez to zarządzenie w tym zakresie przesłanek uznania go za akt prawa miejscowego. Tymczasem do wydania takiego aktu przez organ gminy niezbędne jest posiadanie wyraźnego upoważnienia ustawowego. Wydanie aktu prawa miejscowego bez takiego upoważnienia stanowi istotne naruszenie prawa.

Zgodnie bowiem z art. 87 ust. 2 *Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej* z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.): *Źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego. Art. 94 określa, że: organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa.*

Powyższe unormowania wskazują jednoznacznie na uprawnienie organów gminy do ustanawiania aktów prawa miejscowego na obszarze gminy oraz na bezwzględnie obowiązujący wymóg zaistnienia upoważnienia ustawowego do wydania aktu prawa miejscowego.

Zgodnie z wyżej wymienionymi unormowaniami prawnymi oraz ze stanowiskiem doktryny prawa i orzecznictwa sądowoadministracyjnego, akt prawa miejscowego należy

do źródeł powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej (art. 87 ust. 2 *Konstytucji*). Cechą aktu powszechnie obowiązującego (w tym aktu prawa miejscowego) jest określenie adresata normy w sposób generalny, czyli poprzez wskazanie jego cech nazwą generalną a nie nazwą indywidualną (imienną). Ponadto normy prawa powszechnie obowiązującego mają charakter abstrakcyjny, co oznacza, że dotyczą zachowań powtarzalnych a nie jednorazowych. Obok cechy generalności i abstrakcyjności, przepis powszechnie obowiązujący (akt prawa miejscowego) musi być skierowany do adresata powszechnego, występującego na zewnątrz organów taki akt wydających. W przypadku aktu prawa miejscowego, wydanego przez organ samorządu gminnego, powszechność adresata oznacza, że taki akt generalnie-abstrakcyjny skierowany jest do mieszkańców gminy a nie jest skierowany do wewnątrz organów gminy (pracowników jednostek organizacyjnych gminy, takich jak urząd gminy). Brak spełnienia wymogu powszechności oznacza, że akt taki posiada charakter wewnętrznie obowiązujący (por. komentarz do art. 40 ustawy o samorządzie powiatowym w: *Ustawa o samorządzie powiatowym. Komentarz*, pod red. B. Dolnickiego, WKP 2020).

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym podkreśla się, że akt prawa miejscowego jest typem aktu normatywnego o szczególnych cechach, do których zalicza się jego generalność oraz zewnętrzny i abstrakcyjny charakter. W przypadku uznania, że uchwała zawiera przynajmniej jedną normę postępowania o charakterze generalnym i abstrakcyjnym staje się ona w tym zakresie aktem prawa miejscowego (*vide*: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 lipca 2006 r., sygn. akt I OSK 669/06, źródło: *orzeczenia.nsa.gov.pl*).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w postanowieniu z dnia 23 maja 2018 r. wskazał, że: *Choć brak jest ustawowej definicji aktu prawa miejscowego, to powszechnie przyjmuje się, że taki charakter mają akty normatywne, w których ujęto normy postępowania o charakterze generalnym i abstrakcyjnym. Normatywny zaś charakter aktu oznacza, że zawiera on wypowiedzi skierowane do adresatów w celu wskazania określonego sposobu zachowania się w postaci nakazu, zakazu lub uprawnienia. Charakter generalny wyraża się w tym, że normy zawarte w akcie definiują adresata poprzez wskazanie cech, a nie poprzez ich wymienienie z nazwy. Abstrakcyjność normy oznacza, że nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych, z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji. Akty odnosić się zatem mają do zachowań powtarzalnych, nie mogą zaś zrealizować się w wyniku jednorazowego zastosowania.*

Akty prawa miejscowego skierowane są do podmiotów (adresatów) występujących poza organami administracji, a będąc źródłami prawa powszechnie obowiązującego mogą regulować postępowanie wszystkich kategorii adresatów (obywateli, organów, organizacji publicznych i prywatnych, przedsiębiorców) (sygn. akt IV SA/Po 245/18, źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl).

W świetle przedstawionych powyżej argumentów należy stwierdzić, że normy zawarte w zarządzeniu nr 29/2025, spełniają wymogi norm generalnie-abstrakcyjnych oraz powszechnie obowiązujących. Należy bowiem zauważyć, że adresatem powyższych norm nie są, co do zasady, pracownicy Urzędu Gminy lub Ośrodka Pomocy Społecznej, lecz normy te są skierowane na zewnątrz do powszechnego adresata: osób (dzieci, młodzieży, uczniów) spełniających przesłanki kwalifikacji do bezpłatnego gminnego dowozu. Wreszcie, powyższe normy ujęte w zarządzeniu mają charakter abstrakcyjny, ponieważ odnoszą się do powtarzalnych zachowań, na które składają się czynności związane z zakwalifikowaniem osób i składaniem wniosków.

Wobec spełnienia cech aktu prawa miejscowego przez przedmiotowe zarządzenie Wójta Gminy, należy ustalić, czy istnieje, zgodnie z wymogiem określonym w art. 94 *Konstytucji*, upoważnienie do jego wydania, zawarte w ustawie. W świetle bowiem doktryny prawa: *Upoważnienie do ustanowienia aktu prawa miejscowego powinno mieć źródło w normie kompetencyjnej, która jednocześnie określa ogólne ramy swobody regulacyjnej organu prawodawczego. Upoważnienie to nie musi być tak szczegółowe jak w wypadku rozporządzeń, niemniej Konstytucja przesądza, że nie może być wywodzone tylko z generalnej kompetencji, zakresu działania bądź zadań organu* (źródło: komentarz do art. 94 *Konstytucji* w: *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, pod red. P. Tulei, WKP 2023).

Tymczasem w podstawach prawnych kwestionowanego zarządzenia wskazano art. 30 ust. 1 i ust. 2 *u.s.g.*, które to przepisy określają zadania wójta gminy. Są to jedynie ogólne przepisy kompetencyjne, dotyczące organu wykonawczego gminy. Podobnie w przywołanych podstawach prawnych z *Prawa oświatowego* (art. 32 ust. 6, art. 39 ust. 4, art. 39a ust. 1) brak upoważnienia do wydania przez organ gminy aktu prawa miejscowego. Tym samym nie ulega wątpliwości, że powyższe podstawy prawne nie wypełniają wymogu upoważnienia ustawowego, o którym mowa w art. 94 *Konstytucji*. Brak również innych przepisów rangi ustawowej, które upoważniałyby Wójta Gminy do wydania takiego aktu.

Oznacza to tym samym, że Wójt, wydając kwestionowane zarządzenie, działał bez podstawy prawnej, co oznacza sprzeczność tego zarządzenia z prawem oraz istotne

naruszenie art. 7 *Konstytucji*, określającego, że: *organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*.

Unormowana w art. 7 *Konstytucji* zasada praworządności wymaga, by materia regulowana wydanym przez organ samorządu terytorialnego aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Oznacza to, że każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej, a więc stanowi naruszenie konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego, wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego. Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 94 *Konstytucji* regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie "uzupełnienie" przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów, a więc nie są wydawane w celu wykonania ustawy tak jak rozporządzenie w rozumieniu art. 92 *Konstytucji* (*vide*: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 września 2012 r. sygn. akt II OSK 1524/12, źródło: *orzeczenia.nsa.gov.pl*).

Zgodnie z zasadą demokratycznego państwa prawnego, określoną w art. 2 *Konstytucji*, organy samorządu terytorialnego mogą prowadzić działalność prawotwórczą jedynie w zakresie, w jakim zostały do tego upoważnione. Organy te nie mogą domniemywać swoich uprawnień prawotwórczych ani interpretować ich w sposób rozszerzający. W orzecznictwie sądowym oraz stanowisku doktryny prawa wielokrotnie podkreślano, że do zasad systemu prawa w Polsce zalicza się: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz stosowania wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze a także regułę, że wyznaczenie organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do stanowienia aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r., sygn. akt K 25/99, OTK 2000/5/141). Nie ulega również wątpliwości, że wydanie przez organ jednostki samorządu terytorialnego aktu (uchwały, zarządzenia) bez podstawy prawnej jest istotnym naruszeniem prawa (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 30 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Kr 1242/08, Lex 478532).

W ocenie organu nadzoru zarządzenie nr 29/2025 zostało wydane bez podstawy prawnej, co narusza także art. 7 *Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, który określa zasadę działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa. Z kolei art. 16 ust. 2 *Konstytucji* stwierdza, że samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej. Art. 169 *Konstytucji* normuje natomiast, że jednostki samorządu terytorialnego wykonują swoje

zadania za pośrednictwem organów stanowiących i wykonawczych. W świetle powyższych uregulowań prawnych należy stwierdzić, że organy jednostek samorządu gminnego są zobligowane do działania na podstawie i w granicach prawa, co wynika także z zasady demokratycznego państwa prawnego, unormowanej w art. 2 *Konstytucji*.

Art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdza: *Uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia*. Zgodnie ze stanowiskiem orzecznictwa i doktryny prawa istotnym naruszeniem jest nieprawidłowość oczywista i bezpośrednia, która prowadzi do takich skutków, które nie mogą być zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Do istotnych naruszeń zalicza się między innymi: podjęcie aktu bez podstawy prawnej, podjęcie aktu na podstawie normy prawnej uznanej za niekonstytucyjną, powtarzanie w akcie normatywnym treści przepisów ustawowych, brak pełnej realizacji zakresu ustawowego upoważnienia, podjęcie unormowań trudnych do jednoznacznego odczytania i interpretacji (*vide*: G. Jyż, Z. Pławewski, A. Szewc, *Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz*, Lex 2012, *Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz*, pod red. B. Dolnickiego, Warszawa 2018).

Biorąc pod uwagę opisane powyżej okoliczności faktyczne i prawne Wojewoda Mazowiecki stwierdza, że zarządzenie nr 29/2025 Wójta Gminy Szulborze Wielkie istotnie narusza prawo i jako sprzeczne z prawem, jest w całości nieważne.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem Wojewody Mazowieckiego.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze, z dniem jego doręczenia, wstrzymuje wykonanie zarządzenia w całości, z mocy prawa.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/